

Khải Nguyên

CÂY BÀNG TRƯỚC NGÕ

Trước ngõ nhà tôi có một cây bàng, thân cây tôi ôm không xuể, cành lá sum suê, mùa hè bóng cây trùm mát căn phòng tôi ở trên tầng hai. Mẹ tôi bảo, tuổi cây bàng bằng tuổi tôi đây. Mẹ nói đúng.

Tôi thương lắm cây bàng vào mùa thu, thật trớ trêu vì đây là mùa tôi yêu nhất trong năm, mùa tôi sinh ra và mùa tôi có em... Mùa thu, tôi thích nhìn ngắm những chiếc lá bàng vật vã đổi màu. Phải rồi, có sự thay đổi nào mà không vật vã cơ chứ! Như người đàn bà khi "vượt cạn", như mẹ tôi khi sinh ra tôi - những cơn đau co thắt, giằng xé như đứt ruột đứt gan, đầm đìa mồ hôi, vật vã chịu đựng đến nửa ngày trời, để khi tôi chào đời bằng tiếng khóc, mà cũng đã xong đâu... dây nhau cuốn cổ ba vòng, gỡ mãi... tôi mới ra đời trọn vẹn.

Cây bàng trước ngõ chứng kiến tuổi thơ tôi. Cái tuổi lên ba, đôi bàn tay nhỏ xíu của tôi chỉ có thể cầm nắm được một trái bàng thôi, rồi đến tuổi được cắp sách đến trường, tôi kéo lũ bạn đến nhà, con trai thì trèo lên cây rung cành, hái quả, đám con gái thì âm ỉ tranh nhau nhặt những trái bàng xếp lại một đống để chơi đồ hàng... Và, đến tuổi biết yêu, hơn một lần cây bàng hiểu tâm trạng đợi chờ của người ấy... khi đợi tôi...

Tôi yêu cây bàng, chẳng phải chỉ vì căn phòng tôi luôn mát vì được nó toả

bóng, hơn thế - loài cây này bốn mùa thay lá: Xanh um khi mùa hè đến, vàng ươm mỗi độ thu về, trụi cành khi mùa đông qua và nảy lộc khi mùa xuân quay trở lại. Năm nào cũng thế, vào cuối hè lá bàng cứ bớt xanh đi một chút, một chút... đến một hôm tôi giật mình, thảng thốt, thấy toàn thân cây bàng phủ một màu đỏ ối... đỏ rực lên rồi dần dần ngả sang màu tím ngắt... Chao ôi, thế là đã thu rồi đấy! Cây bàng thân yêu của tôi lại vật vã sang thu. Chỉ ít hôm nữa thôi, thu sẽ gọi heo may về, trời se se lạnh... Tôi yêu lắm cây bàng trước ngõ và thầm cảm ơn loài cây đó, vì nhờ nó mà tôi cảm nhận được không gian và thời gian. Tôi thêm yêu cây bàng - thứ cây mà mỗi độ thu về, tôi lại được lắng nghe, được ngâm tẩm đến tận cùng nỗi vật vã của những chiếc lá bàng đổi màu trong gió mùa thu...

Khải Nguyên

HẠNH PHÚC

Phương Anh thường hay nhõng nhẽo đòi mình kể chuyện trước giờ vào lớp. Đầu tiên vì con bé rất thích nghe chuyện cổ tích, và sau đó là vì mình có cái chất giọng dịu dàng dễ thương của một sinh viên miền Bắc (hí, hí, hí!). À, như thế là ở nhà PA rất hay nghe nhạc trẻ hay sao ấy, thỉnh thoảng mình thấy con bé cứ âm a mấy câu trong bài hát "Vàng Trăng Khóc" của NTA: *"... thì thôi em, đừng yêu nữa, đừng thương tiếc chỉ thêm đau buồn. Tình*

chúng ta, đã phơi pha, anh và em mỗi người một nơi...".

Chết thật, bài hát này dành cho người lớn cơ mà. Chậc, chậc... PA nhìn mình cười toe toét, ngón tay cái bỏ quên ngay cửa miệng, cái răng cửa bị khuyết... buồn cười.

Mỗi lần đến kèm bài vở cho PA mình hơi ngại ngại vì phải bước vào cái tiệm vàng sáng loáng, đông khách và leo lên đến tận lầu 3 của căn hộ sang trọng, quyền quý. Trời ạ, mình mỗi chân chết đi được. 5 giờ chiều tan học đã phải lao như bay từ lầu 6 ở giảng đường thân yêu của mình xuống lấy xe, rồi "chạy" một mạch về đây chẳng kịp ăn uống gì cả. Suốt chặng đường khuôn mặt không được xinh đẹp lắm của mình bị "đóng kín" vì bụi bặm. Eo ơi, đường Nguyễn Thị MK giờ tan ca kẹt xe liên tục. Khiếp, thế mới biết dân số VN mình cứ ư là "nhúc nhích" và giao thông cứ ư là "lặng nhắng", "chẳng chịt".

Chà, đến nơi rồi... Dừng xong cái xe trước cửa mình biết ngay sẽ gặp bà nội của PA đầu tiên. Bác ấy chắc chỉ bằng tuổi của mẹ mình thôi, khoảng 54/55 gì đó, khuôn mặt bác ấy lúc nào cũng trắng như "bông bưởi" vì đánh phấn trang điểm, môi quét son màu nâu HQ, nhìn đã bóng bóng, lại còn nhếch nháng hết "bôi mỡ". Hai tay Bác lấp lánh vòng vàng, nhẫn vàng và thoăn thoắt, xia xia những tờ đôla, polime VN mới cứng cựa trước khi đưa nó vào xoẹt xoẹt trên máy tính tiền.

Mẹ của PA ít nói kiểu người thành phố, chị chỉ gật mỗi cái đầu khi mình có mặt trước cửa tiệm vàng để lên lầu giảng bài cho con gái chị và cái gật đầu sau cùng khi đến 7 giờ tối mình xin phép ra về. Chẳng khi nào thấy chị hỏi han mình vài tiếng, mặc dù đôi khi mình cứ liếc liếc sang nhìn chị ấy mấy lần, trông chị thật đẹp và lộng lẫy.

Thật là buồn phải không? dẫu sao thì chị nên hỏi thăm tình hình học tập của con cái một chút chứ, ai lại phó mặc tất cho mình, nhờ đâu mình dạy kém

chất lượng hoặc có thể PA của chị không tiếp thu được bài?

PA còn nhỏ, mới đang học lớp 1 theo mình nghĩ gia đình nên chăm sóc con bé nhiều hơn nữa. Mình hay nắm bàn tay múp míp và xoa xoa vào bụng PA, cái bụng tròn vo sắp bằng bụng Ông Địa đến nơi rồi, PA ngoại cỡ hơn các bạn cùng trang lứa. Đã thế lại chỉ khoái ăn phở với sôcôla, uống nước "năm bờ oản". Tai hại thật vì cứ cái đà ăn uống thoải mái như thế này gia đình không để ý là PA có nguy cơ bị béo phì ngay. Thêm cái chứng sâu răng nữa do PA lười đánh răng với ăn kẹo ban đêm đây.

Bữa nào ngồi học cũng thấy PA ngứa miệng, cho tay vào móc, móc... mình đành lòng phải lấy cái thước nhỏ gõ vào tay PA mấy cái. Hư lắm nhé! Tay dơ mà cho vào miệng, con sâu cắn vỡ răng bây giờ. PA rom rớm nước mắt làm mình muốn..., mà thôi, nếu dỗ ngọt nhiều quá con bé sẽ chẳng chịu nghe lời mình, hôm nay làm mặt giận một chút.

Ồ, tất nhiên là PA luôn ngoan ngoãn và chăm chỉ học, biết nghe lời dặn dò của mình. Mình còn biết cả chuyện PA rất yêu quý mình nữa cơ, thông tin từ cô giúp việc đây. Nghe cô giúp việc bảo PA hay nhắc tên mình, hay cười cười vui thật là vui khi kể chuyện về mình, đến độ mẹ PA khó chịu vì ganh tỵ.

Cơ mà, chao ôi! Tiết học hôm nay căng thẳng thật! PA cứ bướng bỉnh và sự mặt. Mình bảo PA viết thì PA lại lấy bút chì vẽ tranh, bảo làm toán thì đòi tô tranh màu anh Hugo. Nói ngọt không thể được, PA cứ ngồi ì một chỗ...

Mình chuyển sang sắc mặt nghiêm khắc thì PA toàn viết lung tung trong cuốn tập trông cứ như một đàn gà nhép chạy loạn xạ ngẫu trên trang giấy, sao bây giờ mình thấy PA đáng ghét thế không biết!

Ôi... bực! Miệng PA như bị ai đó rán bằng keo hai mặt đến là khó chịu.

Mình dùng cách khác, nắm tay PA cho PA viết đúng hàng lối thì PA lại cứ cố tình pheng chệch hướng đi của đôi tay, dòng chữ như một lũ giun ngoằn

ngoài đang di chuyển. PA cầm cục gôm mình đưa cho nhai đi nhai lại mấy lần trên mấy con giun ấy đến rách cả vỏ.

Hic... lạ nhỉ PA làm sao thế, mình muốn khóc lắm rồi đây. Trẻ con đến là khó chiều, khó hiểu. Từ lúc đó, cả mình, cả PA cùng im lặng nhưng mình đang cố thử tìm một biện pháp khác...

Trên đầu mình rồi rít, rôm sảy muốn cắn rách mình ra, bàn tay mình nóng bừng run run... PA vẫn không chịu nhúc nhích.

... Xoảng! Tiếng gì có vẻ như là một bộ ly thủy tinh bị bay đi khỏi chỗ đứng thường xuyên của nó. Tiếp sau là tiếng cãi nhau ầm ầm dưới nhà giữa bố và mẹ của PA. Ý nghĩ của mình và PA thì bị cuốn theo cái "vòng xoáy" ấy, và mình quên bém mắt lủ rôm sảy trên đầu khi nãy nổi loạn. Mẹ PA kêu khóc dữ dội, PA cũng biến sắc và gào lên to tướng luôn miệng gọi... Mẹ ơi, mẹ ơi! Chết rồi, mình chẳng biết rõ ràng con nít, nhất là trong cái hoàn cảnh này.

PA ngoan nào, không có chuyện gì đâu. PA cứ i i khóc mãi mới chịu nín và buổi học kết thúc sớm vì mẹ PA lên đón PA về bên bà ngoại.

Có vẻ như bố mẹ PA không hạnh phúc dù cuộc sống giàu sang. PA đầy đủ mọi thứ, riêng cái mà PA cần nhất là sự chăm sóc ân cần của bố mẹ thì lại không có đầy đủ chứ chưa dám nói đến chuyện quá thiếu thốn. Chưa bao giờ PA được một lần mẹ mình kể chuyện cổ tích cho nghe. Và có khi cả tuần liền, đến chủ nhật PA mới gặp được bố. Bởi 12 giờ đêm bố PA đi làm về thì PA đã ngủ ngon giấc, đến sáng 7 giờ PA dậy chỉ nhìn thấy mỗi mẹ và bà nội. Mọi việc ăn, uống, học hành, tắm giặt của PA đều có cô giúp việc lo hết. Mình bận ôn thi học kỳ nên không dạy kèm PA được nữa. Không biết PA hỏi này ra sao nhỉ? Mình gọi điện sang nhà PA thì nghe nói bố mẹ PA không còn ở chung, PA theo mẹ sang nhà bà ngoại bên quận Tân Bình. Ồ, mà sang bên đó liệu mẹ PA và gia đình có quan tâm tới PA hơn hay là vẫn mua la liệt đồ chơi đắt tiền mà chẳng hề biết con mình cần cái gì?

Thế đây, PA có nhớ mình ko nhi? có hay kể chuyện về mình cho cô giáo mới nghe? Và cô giáo mới của PA chắc sẽ kể chuyện cổ tích cho PA nghe như mình thường như vậy.

Ôi, PA bé bỏng thơ ngây lắm, mình biết là PA ngoan và không khó chiều đâu. Chỉ tiếc bố mẹ PA đã quên cái hạnh phúc nhỏ xíu của con gái mình ngay trong gia đình.

- CRV -

Anh thềm được vô tư, trong sáng và trẻ trung như em... Thềm lắm "cọng rom vàng" của anh à. Trước em, anh cố nén nỗi đau, cố giấu đi nỗi đau để được cười vui với em, được làm thơ vô tư để tặng em. Nhưng sao khó quá... Nên, "cọng rom vàng" của anh gọi anh - "Anh Khải Nguyên đừng buồn như con chó ốm"

Uh, đúng là anh như thế thật, vì em không như anh, em đang trẻ trung vô tư, trong sáng lắm mà.... Hãy tiếp bước thay anh, em nhé! Anh tin ước mơ ấy của em, em sẽ đạt được, em sẽ làm được bởi em rất tự tin ở chính mình, đúng không?

HOA BẰNG LĂNG

Ngày nhỏ, trong mảnh vườn trước sân nhà tôi có một cây bằng lăng, cây cao,

to, tán lá xoè ra che rợp một góc vườn. Mỗi năm, khi hè về là cây bằng lăng lại bắt đầu trổ hoa. Những bông hoa cánh mỏng như lụa khẽ rung rinh dưới ánh nắng mặt trời.

Hoa bằng lăng thật lạ. Trên cùng một cây mà hoa có tới hai màu: Trắng và tím. Những bông hoa đầu cành phơn phớt trắng, dịu dàng, trinh bạch. Còn những bông hoa cuối cành lại mang màu tím biếc, thủy chung... tôi say đắm, ngưỡng vọng và yêu tin như thế.

Lớn lên, tôi đi xa, từ giã ngôi nhà, mảnh vườn và cây bằng lăng yêu dấu. Khi xa rồi, tôi nhớ lắm khung trời tuổi thơ, có màu trắng tím bằng lăng, sắc hoa bằng lăng lặn vào ngây ngất trong giấc mơ tôi.

Rồi, tôi trở về vào một dịp hè, nắng chói chang và những đàn ong rù rì trong hương hoa, hương gió. Cây bằng lăng cũng bắt đầu trổ hoa. Tôi lần theo dấu chân nhỏ dại tuổi thơ xưa để ra vườn. Cây bằng đã già, cành cây xưa vươn cao, ngạo nghễ là thế, giờ đã xã xuống, uể oải đu đưa trước mặt tôi. Tôi chăm chú nhìn cây bằng lăng chi chít đầy hoa và bỗng giật mình - sao chỉ thấy những bông hoa màu tím biếc, những bông hoa màu trắng thưa thưa đâu rồi? Tôi căng mắt tìm... nhưng vô vọng.

Đúng lúc ấy, cơn mưa ập đến - những cơn mưa đầu mùa hạ thoát đến thoát đi, náo nhiệt và ồn ã như tình yêu của người đàn bà nông nổi. Tôi vội chạy vào nhà.

Đêm ấy, tôi thao thức không sao ngủ được, ngỡ ngàng bởi phát hiện ban chiều, day dứt, khó hiểu đè nặng tâm trí tôi. Không hiểu sao, tôi linh cảm sẽ có một điều gì ghê gớm, chua chát đang đón đợi mình. Ngoài kia, gió và mưa vật vã suốt đêm.

Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy... sững sờ... những cành hoa bằng lăng giờ lại có hai màu: Trắng tím. Phút chốc, tôi nhận ra loài hoa bằng lăng đã phai màu sau một đêm mưa. Thì ra là thế! Tất cả những gì là kỳ lạ, là tuyệt vời, là

ngưỡng vọng một thời tốt ếp ủ, si mê bỗng chốc đổ vỡ tan tành.

Bên tai tôi vọng về câu nói của cha: "Con của cha, đừng bao giờ nhìn cuộc đời chăm chú quá, bởi những ai nhìn đời chăm chú thường hay đau khổ".

Nhưng, thưa cha, con biết làm sao đây, con không thể quay đi, làm ngơ trước những gì con thấy. Và, tôi tự nhủ - không được mềm yếu, không được tự huyễn hoặc mình, phải biết cứng rắn, phải biết dũng cảm nhìn vào sự thật. Sự thật dù xấu xí, cay đắng đến bao nhiêu thì còn gấp ngàn vạn lần sự giả dối mà đẹp đẽ, ngọt ngào.

Từ ấy, theo thời gian... tôi lớn lên, tôi cũng lãng quên đi nhiều thứ, nhưng kỷ niệm về hoa bằng lăng thì còn mãi...

Hoa bằng lăng ! Em xinh đẹp, huyền diệu mà bội bạc làm sao...

Khải Nguyên

Khởi nguồn cho một bài thơ

Thơ là tiếng lòng, là nhịp đập con tim, có cảm xúc là lao đầu vào viết. Trên net, anh cứ lang thang để đọc bất kể bài thơ nào, chẳng cần biết là của ai, cứ thấy con tim xốn xang là reply liền. Nhưng, với bài thơ này thì khác.

Anh bắt đầu với net là từ trang anhvaem.net (*tiếc là giờ trang web đã đóng cửa*), từ một bài viết của một người bạn quê Đồng Tháp, đang ở xa Tổ quốc, tận bên kia bán cầu (USA), viết về những cảm nhận của họ nhân một chuyến về thăm quê.

Hôm ấy (10/1/2005) anh đã đọc và thật sự cảm động trước tình cảm của người con xa quê hương, xứ sở, những dòng tự sự mộc mạc, chân tình. Thế là, anh quyết định viết.

Đồng Tháp - Anh chưa một lần đặt chân tới đâu em, trai Hà Thành mà. Ngày còn ngồi trên ghế nhà trường, anh chỉ hình dung miền Nam qua những tác phẩm văn học, điện ảnh. Chuyển công tác ngày đầu tháng 7/2004, thời gian kệt quá, anh chỉ loanh quanh tp Cần Thơ, rồi dọc dài Tiền Giang, Hậu Giang.

Lần ấy, với anh có quá nhiều kỉ niệm, chặng đường qua bến Bắc Cần Thơ về thăm thủ phủ miền Tây Nam Bộ, rồi có dịp qua bến Ninh Kiều về thăm miệt vườn ấp Tân Lập thuộc huyện Thốt Nốt. một vùng đất mênh mông là nước, đã để lại trong anh những tình cảm và ấn tượng khó quên.

Đêm đó, ngồi trong căn gác của ngôi nhà nhỏ ở Hà Nội, giở tấm bản đồ hành chính Việt Nam, cùng cái kính lúp (cận thị mà!) anh đã "du lịch một mình" với miền Tây quê em đây.

Đồng Tháp đây rồi! Đồng Tháp hiện ra ngay trước mắt: Đông Bắc giáp Long An, Đông Nam giáp Tiền Giang và Vĩnh Long, Tây Nam giáp An Giang, còn phía Tây Bắc giáp biên giới Campuchia.

Con sông Tiền chạy dọc địa giới 2 tỉnh An Giang - Đồng Tháp để làm nên 9 nhánh Cửu Long Giang... có con kinh Đồng Tiền, có bãi tắm An Hòa, có địa danh Tam Giang, Hồng Ngự, có vườn trái Lai Vung...

Cứ thế... tình yêu, sự trân trọng và dòng cảm xúc kí ức lại dâng trào và bài thơ "Anh đã về thăm quê em Đồng Tháp" đã ra đời trong hoàn cảnh như vậy.

Tiết lộ với em nhé, có một hình ảnh trong bài thơ là có thật, có thật 100%:

Anh hát tặng Người, Người tặng trái trên tay

Ấy là nơi miệt vườn Tân Lập (Cần Thơ), giữa mùa chôm chôm chín đỏ, anh

đã hát tặng ca khúc "Tình cây và đất"... mấy em gái miền Tây vận bà ba đen, vai vắt khăn rằn ôm những chùm chôm chôm chín đỏ dâng tặng. Những chùm chôm chôm đỏ rưng, tươi nguyên đầy trên bàn tay anh, ôm không ôm xuể, mấy em phải cùng giúp anh đưa những chùm quả ngọt ấy đến tận chỗ ngồi - hình ảnh ấy, tình cảm thân thương ấy, anh sẽ chẳng bao giờ quên được.

Có thể ai đó, sẽ hết yêu bài thơ ấy, có thể ai đó sẽ nói - mình "buông bút làm thơ một cách tùy tiện"... Nhưng, với anh - anh luôn cảm thấy hài lòng vì sự thành công này, dù bài thơ chưa hẳn là "thơ". Nhưng thơ là tiếng lòng em nhỉ? Dù thế nào, bài thơ được ra đời từ những cảm xúc, trong những cảm xúc thật, đáng yêu lắm chứ, phải không em?

Kỳ lạ thật, với anh thơ có sức mạnh là vậy. Cũng như nhịp đập con tim vậy, dù vui đến tột độ, buồn đến tận cùng con tim vẫn mãi đập những nhịp đập của yêu thương. Điều ấy, giải mã tại sao anh cứ ngưỡng vọng về nơi xa ấy, dù chưa một lần được đặt chân tới, đúng không?

Anh nhớ những kỉ niệm lần đầu về với miền Tây:

Đầu tiên, bến phà Bắc Cần Thơ - rộng mênh mông như biển, đầy sóng và gió... ngút tầm mắt. Xa xa, những vạt dừa nước, những xóm ấp ven sông soi bóng xuống dòng sông. Sóng nước dâng cao, ì oạp vỗ mạn phà. Những ghe xuồng nối đuôi nhau. Những đám hoa lục bình (loài hoa con gái) bông bênh trôi ngang mắt... Đứng bên lan can, gió sông Hậu thổi ngang tàng, hào phóng... khách về thăm thấy chóng chênh, nao nao.

Thành phố, con người Cần Thơ dịu dàng và mến khách. Đêm về, du thuyền trên sông, tiếng ầm ì của động cơ phà, ghe, xuồng xen lẫn tiếng sóng vỗ nơi mạn thuyền, cứ mơn man... lạ lắm.

Ghé qua thăm một vài địa danh, nhưng nhớ nhất là qua bến Ninh Kiều...

Đang ngơ ngẩn ngắm nhìn một trời sông nước bao la, cảnh vật an hòa, chợt

nghe câu hát:

"Về bến Ninh Kiều thấy chàng đợi người yêu... em xinh tươi trong chiếc áo bà ba... em đi mau kẻo trễ chuyển phà đêm qua bến Bắc Cần Thơ..."

Em có biết câu hát ấy được hát lên từ ai không? Từ một người coi bến phà, anh ta cầm chiếc loa nén trên tay và buông lời câu hát như để gọi mời những người khách lần đầu đặt chân tới - như anh, câu hát như giục bước chân lũ khách đến với huyện lị Thốt Nốt.

Khách qua thăm cứ hết ngõ ngàng này đến ngõ ngàng khác. Về với miệt vườn, ấn tượng không sao kể hết...

Với anh, có lẽ đầu tiên là tiếng "dạ thưa anh..." dễ thương, cái nhìn trao duyên lúng liếng sau vành nón lá, cái eo thon như được tôn vinh bởi chiếc áo bà ba giản dị và... nụ cười - không thể quên được của con gái miền Tây... để khách thành chủ tự lúc nào không biết.

Thế đấy, bây giờ thì em đã hiểu khởi nguồn của bài thơ "Anh đã về thăm quê em Đồng Tháp" của anh rồi chứ!? Một kỉ niệm khó quên, phải không em?

ANH ĐÃ VỀ THĂM QUÊ EM ĐỒNG THÁP

Anh đã về thăm quê em Đồng Tháp

Thăm bãi tắm An Hoà, thăm Hồng Ngự, Tam Nông

Dọc sông Tiền Giang, anh đã đến tận cùng

Nơi con sông chảy vào đất Việt

Anh đã qua thăm dòng kinh Đồng Tiến

Nơi có những chiếc cầu lắt léo, cong cong

Quê hương em mệnh mông đến vô cùng

Như tình đất, tình người đọng mật

Vườn Lai Vung quýt ngọt thơm câu hát

Anh hát tặng Người, Người tặng trái trên tay

Tiếng "dạ thưa anh...!" - gieo nỗi nhớ đông đầy
Vườn trái ngọt cho chim về xây tổ
Anh nắm tay em, nói câu gì bờ ngõ
Em cúi đầu vành nón lá chao nghiêng
Đồng Tháp ơi, cho anh đến một lần
Sao em cứ níu lòng anh ở lại.
Một vùng đất toả hương sen thơm mãi
Cho anh mãi yêu Người - Người Đồng Tháp, em ơi!
Hà Nội, 10/01/2005

Khải Nguyên

NỖI ĐAU

Chậm chạp, nhẩn nại và lặng lẽ, con trai lết mình đi trên mặt bùn nhơ nhuốc bằng cái lưỡi của chính mình. Nó hiểu, tự nó phải cố gắng thôi.

Nhưng than ôi! Một viên sỏi găm vào cái lưỡi của nó, nó cố gắng nhè ra... nhưng không kịp nữa rồi! Ngậm ngùi, cay đắng, nó đành nuốt lặng vào tâm can.

Viên sỏi xù xì, sắc lạnh làm nơi sâu thẳm con tim của nó nhói đau. Con trai vẫn phải tiếp tục cuộc hành trình một cách lặng lẽ. Không thể khác. Làm sao đây? nó nghĩ - "Phải tự cứu lấy mình!".

Vừa lê lết tấm thân nặng nề trên dọc dài của lớp bùn đen nhơ nhuốc, nó gắng gượng tiết ra một thứ chất từ chính cơ thể của mình để bao bọc lấy viên sỏi

xù xì, gai góc.

Từng giây, từng phút, từng giờ... rồi thời gian dần qua... từng ngày, từng tháng và từng năm... Viên sỏi nằm im bất động trong bao bọc bởi cái chất tinh túy nhất mà loài trai tiết ra để tự băng bó vết thương cho mình.

Cả cuộc đời - làm lũi, lặn lẽ và tự xoa dịu nỗi đau, để một ngày kia, vết thương lòng đã giúp nó dâng cho đời một viên ngọc trai lung linh, huyền diệu.

Nỗi đau, ai cũng từng nếm trải, nhưng xin hãy như loài trai kia - biết tự mình xoa dịu vết thương để vượt lên phía trước, dâng hiến cho mình, cho người và cho đời những gì là tinh túy, trắng trong...

Khải Nguyên

NỖI ĐAU VÀ TÌNH YÊU CỦA THỦY TINH

Ta là Thủy Tinh - là chúa tể của muôn loài dưới nước, có sức mạnh từ ngàn xưa đến tận bây giờ, nhân gian có câu "nhất thủy - nhì hỏa", Thủy chính là ta đây. Nhưng thôi, ta không thích tự nói về mình, ta chỉ muốn nhắc lại nỗi đau của ta - một người đã từng thầm yêu trộm nhớ nàng Mị Nương xinh đẹp và hiền dịu. Cái khoảnh khắc đã làm đau ta từ ngày ấy đến tận bao giờ? Cái buổi sáng đáng nguyên rửa ấy, cái buổi sáng muôn màng nhưng không hề hối tiếc ấy - làm nỗi đau trong ta âm ỉ, cháy mãi và nhức nhối đến trọn đời.

Giờ, nghĩ lại... ta vẫn không thể nào quên...

Vua cha ơi! Thế nhân ơi! Cuộc so tài giữa con và Sơn Tinh những tưởng là công minh, chính trực và nghiêm túc, nhưng than ôi, vị vua anh minh ấy đã nghĩ gì trước lời phán truyền định mệnh - Ngày mai, đồ sính lễ: 100 ván cơm nếp, 100 tệp bánh chưng và voi 9 ngà, gà 9 cựa, ngựa 9 hồng mao, mỗi thứ đủ một đôi...

Sao đồ sính lễ Người đưa ra, không thấy có những con cá kình, cá heo, bạch tuộc, tôm biển, những loài san hô của giới thủy cung, để ta và Sơn Tinh được thả sức tranh tài? Và, để rồi nàng Mị Nương thuộc về ai đi chẳng nữa, thì người chiến thắng cũng mỉm cười rất ngạo nghễ?

Sao Người không hiểu tình yêu là tất cả, là tất cả đấy - Người hiểu không? Nghe xong lời phán truyền ấy, con thấy lòng tê tái và sức mạnh tình yêu đã hướng cho con phải làm một việc làm liều lĩnh đến mức - KHÔNG THỂ KHÁC - cả đêm hôm ấy, con đã dùng phép màu để biến các quân thần của con thành những con vật mà chỉ ở trên cạn mới có được. Cái đêm ấy ngắn ngủi làm sao, và cái buổi sáng nghiệt ngã ấy rồi cũng đến...

Hăm hở ra đi mang theo đồ sính lễ, những thứ mà không dễ gì có được ở chốn rừng xanh, nói chi đến chốn thủy cung? Đến nơi, thì ôi thôi, Mị Nương đã là của Sơn Tinh rồi! Nàng đã về nơi ấy, nàng đã sang dò và vừa mới khuất bóng thôi... Đau đớn, tuyệt vọng! Ta rượt đuổi theo nàng, những mong được nhìn thấy nàng lần cuối...

Sơn Tinh ơi, chàng cũng như ta thôi, khi yêu ai cũng mong có được người mình yêu, giữ được những gì đã và đang có, ta chẳng hận thù gì chàng cả, sao chàng lại đánh lại ta, chống lại ta, để người đời hiểu nhầm ta, ghét ta đến thế?

Mị Nương ơi! Nàng về nơi ấy, nàng đã về nơi ấy, có thấu nỗi đau này, nỗi lòng này của ta không? Có hiểu tình yêu chung thủy đến ngàn đời của tôi?

Nỗi đau và lòng chung thủy khiến lòng ta day dứt, khiến năm nào ta cũng mong đến dịp là dâng nước lên với nàng, được thấy nàng, dù chỉ một lần trong một năm, chỉ những mong nàng hiểu thấu (!?).

Những cơn mưa mùa hạ làm vương quốc của ta rộng lớn, những trận cuồng phong làm vương quốc của ta sôi lên sùng sục, những con sóng bạc đầu, những dòng sông cuồn cuộn ngàu đỏ phù sa, những dòng thác lũ cuốn trôi sỏi xả - chính là nước mắt ta chảy, trái tim đau của ta chảy, nàng hiểu tình ta không, Mị Nương?

Giá như... giá như, đừng như thế... đừng như thế... giá như...!

Khải Nguyên

NÚI

Trước mắt anh, trập trùng núi và núi. Những ngọn núi xanh rì, vươn lên trời cao chát ngất. Những ngọn núi đá sắc lạnh, găm lên trời, xé toạc cả không trung. Núi khiến cho những áng mây buổi sớm đầu có phiêu lãng đến đâu cũng phải khiêm nhường, vu vơ, quần quanh trong im lặng bên núi.

Núi mẹ, núi con. Núi đứng, núi ngồi. Cả những núi dường như mệt quá rồi, đang nằm im nghỉ...

Anh như kẻ lang thang mong được làm lữ khách nơi miền sơn cước. Anh như kẻ muốn ở ẩn mong tìm nơi thanh vắng để ước muốn được bình yên, thêm được bình yên - đầu chỉ một giờ, một ngày trốn vẹn nơi phố núi này

thôi, em ạ!

Hôm nay, anh chợt nhận ra, biển và núi giống nhau đến thế! Trên cao, mặt đất như dềnh lên, trời như sà xuống thấp để tìm nhau. Cũng như biển, vươn những ngọn sóng, những đợt thủy triều như những cánh tay cố với lấy bầu trời. Chẳng phụ tình, trời sà xuống ôm ngang lưng biển...

Điệp trùng đồi, điệp trùng núi gối lưng nhau, tựa vào vai nhau để làm nên những sóng núi nhấp nhô. Mây ôm ấp núi, khiến cho núi như sừng sững hơn, uy nghiêm hơn, vững vàng hơn. Gió sớm trong lành phả vào ngực anh mát lạnh, khiến anh rung mình cảm nhận mùa đông đến sớm với nơi này! Ở biển, anh nhớ em. Lên rừng, anh nhớ biển. Còn em, em không cho anh được nhớ. Em bắt anh phải quên. Phải tìm quên trong thinh lặng của đất, của trời, của núi, của mây, của nhịp đập con tim anh nơi ngực trái!

Núi sừng sững, uy nghiêm, sắc lạnh! Biển đầy sóng và gió! Sóng cứ ào ạt xô bờ khi bình minh lên! Sóng dềnh lên làm ngực biển tràn căng khi hoàng hôn xuống! Đêm về, biển một nhòai, thăm thẳm... ôm chứa những yên ả hay bão giông?

Còn anh! Anh mãi là chính anh thôi, em ạ!

Khải Nguyên

THƯ TÌNH MÙA THU

Xáo trộn trong anh lúc này là em, là Mùa Thu Hà Nội, là tình yêu anh dành

tặng cho em, anh dành tặng cho Hà Nội của chúng mình!

Bước chân anh đã đi nhiều nơi trên mọi miền đất nước, vượt qua không gian, địa giới, biên giới để đến những vùng miền văn hóa xa xôi... nhưng đi đâu, ở đâu và về đâu thì nơi góc nhỏ trong trái tim anh vẫn dành riêng cho Hà Nội, cho em và cho cả Mùa Thu!

Ai cũng bảo: "Hà Nội đẹp nhất là vào Mùa Thu!". Thu Hà Nội có nắng vàng, có gió heo may, có trời xanh, có mây trắng, có những trăng cỏ mượt mắt trông vào buổi sáng tinh mơ, có mái chùa uy nghiêm, sừng sững, có mái nhà rêu phong phố cổ, có những góc sáu, me, bàng, lộc vùng trâm mặc như tự ngàn đời... có những làn sương nhẹ mỏng man mát hồ lao xao từng con sóng... đâu đó những chú cá con nghịch ngợm nhảy tanh tách đón mỗi để mắt ai sáng bừng lên rồi nhập nhòa...

Ai đã từng sống ở Hà Nội sẽ thấy: Mùa Hạ - khiến người ta chẳng muốn đi, chỉ muốn ngồi ở đâu đó cho mát; Mùa Đông càng không muốn ngồi và cũng chẳng muốn đi; Mùa Xuân chỉ thích đi thôi, ngồi thì... còn đâu là xuân nữa... Chỉ có Mùa Thu là đẹp, là quyến rũ, Thu Hà Nội khiến cho người đi cũng đẹp và người ngồi càng đẹp hơn! Bởi Thu Hà Nội, có gió nhẹ, có cái lạnh se se, khiến con gái Hà Nội đẹp dần lên trong khăn áo, trong sắc Thu và trong mắt con trai...

Em! Hà Nội hôm nay, Thu thật đẹp, bước ra ban công để ngắm đất nhìn trời. Anh muốn đi chơi cùng bạn, nhưng đêm qua anh đã cùng bạn đi thâu đêm tới sáng, đã thức ngủ cùng Thu Hà Nội một đêm... trọn vẹn.

Hà Nội đêm qua rực trời pháo hoa, cờ sao và những dòng người bất tận. Bọn anh ngồi trên bãi cỏ bên hồ Hoàn Kiếm, nhìn Tháp Rùa nghiêng soi bóng, cầu Thê Húc kết hoa đăng, nhìn dòng chữ "Hà Nội - Thăng Long - 1000 năm", "Kỷ niệm 60 năm Quốc khánh 2-9"... Anh yên lặng... tận cùng, sâu thẳm trong anh là niềm tự hào bởi được sinh ra và lớn lên ở Hà Nội! Em,

bạn em, và các bạn của chúng ta cũng sẽ tự hào như thế, vì trong tim mỗi người có Việt Nam, có Hà Nội, phải không em?

Dẫu những cơn mưa thu khiến đường phố Hà Nội còn nhiều đoạn trơn ướt, lầy lội; tiết thu Hà Nội còn có những day dứt, băn khoăn... nhưng anh vững tin một ngày, sẽ có một ngày Thu Hà Nội đẹp trong mắt em! Em yêu ạ!

Trước khi viết thư này cho em, anh có nói chuyện với một người bạn. Bạn anh đang ở rất xa Hà Nội, cô ấy là người Hà Nội. Khi nghe anh nhắc - Về đi, Thu Hà Nội đẹp lắm! Cô ấy cười và nói: Tớ biết rồi, càng nói càng nhớ Hà Nội hơn! Ngày ở nhà, đạp xe trên đường, lá Thu nghiêng nghiêng rớt xuống rõ xe, tớ đưa tay với nhặt, có lần suýt ngã... giờ nhớ lại... cay cay sống mũi vì nhớ...

Thu ở nơi đây cũng đẹp nhưng không đẹp như Thu Hà Nội, cũng đầy nắng, đầy gió, có rất nhiều lá vàng, lá đỏ, lá xanh... lá vàng rơi rụng phủ kín mặt đường, vương cả trên áo... những chiếc lá cứ vện nguyên từ khi sinh ra đến khi rụng xuống... tớ chắc cậu sẽ thích với bài thơ "Đừng động vào cây mùa lá rụng!"

Ừ, phải rồi, những chiếc lá cứ vện nguyên như tấm lòng của những đứa con Hà Nội... xa Hà Nội, nhưng luôn hướng về Hà Nội, phải không?!

Anh lặng im để nghe bạn anh kể:

Thu ở bên này, tớ thích ngồi giữa đất trời để được sống với thiên nhiên, cỏ cây... thanh thản và nhẹ lòng lắm... những khi ngồi trên ghế công viên, con gái tớ cứ tung tăng chạy nhảy, bập bẹ những câu hỏi "vì sao, tại sao?"; bi bô những câu nói "tiếng Anh, tiếng Việt..." tớ lại mỉm cười và ước được vện nguyên như thế về bên Hà Nội, bên hồ Gươm để nhìn ngắm sắc Thu Hà Nội, được nghe tiếng chuông đồng hồ rong rả, thả rơi... rớt vào tâm can... hẳn sẽ nguôi ngoai nỗi nhớ quê nhà lúc này Khải Nguyên ạ!

Em yêu thương!

Chúng mình rồi sẽ thành chồng, thành vợ, chắc chắn rồi! Và, anh xin hẹn em
- ngày cưới của hai đứa sẽ vào Mùa Thu - Mùa anh có mặt trên đời, Mùa để
em có anh; sẽ là giữa Mùa Thu Hà Nội em nhé! Để trong hương tình yêu
ngày cưới có hương hoa sữa ngọt ngào, nghe em!

Đánh Máy: Khải Nguyên

Nguồn: Khải Nguyên

Được bạn: TTL đưa lên

vào ngày: 20 tháng 3 năm 2006